

rij het eeuwige
iet een denk-
oor dat woord,
wij één met
naam ingelijfd,
wezigheid, de
van Gods rijk
arin overgezet,
n maar zeker
eld van totale
eid, welke in
od zelf zonde
wordt geoor-
ook naar ons
en en wegge-
e, zijn verlos-
euwige erbar-
en zijn heilige

od gesproken,
van den Hei-
geeft en doet,
tusschen hen,
zijn en alle
od, daarbij ge-
zet om, ver-
o vanzelf een
vie dat woord
n, aan wie dit
oor dat woord
d.

erend kracht
ls wij er oog
oordeelden en
aat tegenover
in dit opzicht
woord Gods.
zij tot bladzij
id, de zonde
eert zich met
alkeer tegen
n is het inbe-
n alle kwaad,
urlijke religie
m is het zoe-
ons leven in
den Schepper,
de donkere
ook van bin-
er zoo weinig
iet volkomen
aarheid, vrij-
loor de macht
od zich ver-
en altijd een
n een hoekje

anti-heidensch
volgt het in
helijke leven.
ze de tegen-
od en het in
endom in zijn
ing. En naar
ht meer hee-
den we meer
ons gaat be-
r ook verlos-
loof tusschen
en alles wat
egen Hem in

en woord de
ement moeten
ment van een
i partij. Maar
aan God en
iet leven des
i strijd tegen

ement zoeken
zen uit het

een zwoegen
aldus in den
te komen. In
e taak. Er is
o van 's HEE-
e dwaasheid
hoogmoedige
e, heidensche
funesten in-
oord zoo als
is wordt ge-
meer als het

verschrikkelijke zwaard en de doodende pijn. De snede van het zwaard heeft men in de waten gepakt. De punt van de pijn is van een rubberdop voorzien. En daarom kent men het woord óók niet meer als het stralende licht en het eeuwige leven en den vernieuwendenden geest. Wij moeten meer leeren verstaan de diepe unieke betekenis van bijbelsche woorden als: God en schepping, mensch en duivel, zonde en verlossing, heilig en rechtvaardig, vleesch en geest, leven en dood, wereld en eeuw. We moeten die leeren kennen in hun concreetheid, directheid, diepte, ernst. We moeten ze leeren kennen als aanduidende machtige realiteiten. We moeten ze verstaan zoo als ze vóór alle dogmatiek uit de Schrift ons tegenklinken en overmeesteren willen! We moeten ze kennen in hun felle anti-heidensche tendens.

In dezelfde mate als deze bijbelsche waarheden ons overmeesteren, ontvangen wij de zalving van den Heiligen Geest, waardoor wij alle dingen weten en het isolement Godzalig kunnen beleven. We ontvangen dan de bittere en vroolijke wetenschap omtrent de onoverbrugbare kloof tusschen wat uit God is en tegen Hem ingaat. Voor ons gaat leven de beklemmende en verlossende werkelijkheid van den strijd tusschen het koninkrijk Gods en het rijk van Satan. Onze oogen gaan open voor het geheimenis van leven en lijden en sterven. Met gescherpte oogen en geopende ooren ontwaren we de dwaasheid en armoe van het in de zonde bevangen, tegen God inbotsende, niet vernieuwde leven. We ontdekken ook achter de ondoorzichtige camouflage het tegen God ingaande heidendom.

En zoo gaan we het isolement in.
We kunnen en willen niet anders!

Dit isolement is eenerzijds hard en bitter. Het waarborgt ons een nimmer ophoudenden strijd.

Maar het is ook heerlijk! Het waarborgt immers niet minder dan den zegen Gods over heel het leven. Over het leven van Gods kerk en Gods kinderen, over het leven van menschen en volkeren en wereld.

Overduidelijk heeft God dat in de historie getoond.

Hij dreef eenmaal Abraham en zijn zaad in het isolement. Wanneer God spreekt: Gij zult Mij heilig zijn, want Ik, de HEERE, ben heilig en Ik heb u van de volkeren afgezonderd, opdat ge Mijns zoudt zijn — dan schept God door dat woord het isolement in vollen omvang en diepte. Maar juist zoo wordt Israël voor de wereld tot een zegen. Zoo, als heilig volk wordt het Gods instrument om het heil, de verlossing, uit te dragen in heel de wereld.

En als Christus na den Pinksterdag zijn gemeente organiseert, dan staat zij door de leer der Apostelen, de gemeenschap der heiligen, door doop en gebed volstrekt geïsoleerd in Jodendom en heidendom. Maar juist zoo wordt zij het leger van Jezus Christus, dat de wereld instormt en alle gesloten deuren openrent! De jonge kerk verschijnt met haar Goddelijke boodschap overal! In de achterbuurten van het perverse Corintho, op de spreekplaatsen van de heerschende wetenschap, in de paleizen van vorsten en koningen. Zij laat haar boodschap hooren midden in branding van het bewogen menschenleven, op de markt en in de huizen, in werkplaats en scholen, in tempels en synagogen. En aldus draagt zij Gods heil, Gods zegen heel de wereld door.

En was het anders in de tijden der Reformatie?

Ook toen weer het sterke isolement! Nu door het rotsvaste geloof in het klare woord van God en het breken met alle, dat woord uit-schakelende, kerkelijke autoriteit. Nu door het felle leven alléén uit Gods genade, door de zekerheid van het rechtvaardig-zijn alléén door het geloof. Maar ook toen weer dat stormenderhand doordringen in het leven van vele volken. Ook toen weer die golfstroom van zegen over heel het menschelek bestaan!

En nu staan wij in deze geweldige kentering van de wereldhistorie. Het menschen- en volkerenleven, wordt omgeploegd en ondersteboven gekeerd als nooit te voren. En in deze radicale revolutie neemt de gestalte en de

macht van oud en nieuw heidendom titanische vormen aan.

Midden in deze branding leeft en strijdt Christus' kerk en in haar, leven en strijden wij, door God geroepen.

Laten we het nu weten en vasthouden, dat wij thans maar één taak hebben: leven in de door God gewerkte en daarom en daarmee door ons gezochte „beginselfastheid". Zoo alleen kunnen wij overwinnen in Gods gemeenschap en in zijn kracht over alle machten der wereld. Zoo alleen kunnen we waarlijk ten zegen zijn ook voor ons innig geliefde volk.

C. VEENHOF

UIT DE SCHRIFT

Paazelooze Strijd.

Doet aan de geheele wapenrusting Gods...
Want wij hebben den strijd niet tegen vleesch en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.
Efeze 6:11a en 12.

De apostel wil in dezen brief, geschreven in de gevangenis te Rome, de gemeente van Efeze nog een keer de glorie van het verlorene leven in Christus voorhouden, en haar oproepen den goeden strijd te strijden. Zij bezitten nu in Christus de eeuwige gunst des Vaders. Deze gunst des Heeren is als de zon, die geheel hun leven en de gansche wereld verlicht. Het wonder toch is geschied, dat God, die rijk is in barmhartigheid, hen heeft levend gemaakt door het evangelie van Christus. Toen verloor de duisternis haar macht over de gemeente en zagen zij het licht zoo groot, zoo schoon. De wereld is voor de kerk van Efeze niet meer een wereld, beheerscht door den overste van de macht der lucht, maar de wereld van den Vader, om in Zijn licht het licht te zien. Hun leven is wonderschoon geworden. Zij zien nu — hun hart opwaarts in den hemel verheffende — Christus met eer en heerlijkheid gekroond, en engelen Gods opklimmende en nederdalende. Maar ook, zoekende het aangezicht des Vaders in Christus, zien zij den Satan en het leger der duisternis, gelegerd boven de wereld en boven Efeze. Een leger in rustelooze activiteit om de kinderen des lichts weer binnen de wereld der duisternis te trekken, en alzoo te verderven.

Maar het lijkt zoo onwerkelijk deze congregatie van booze geesten in de lucht. Want als deze kerkmensen door de straten van Efeze loopen, bij den haven werken, of een wandeling maken, dan kan men wel zeggen, dat de zon helder straalt, maar wie ziet van uit het geroezemoes op straat, en van uit de stadsdrukte dit leger der duisternis, leiding gevende aan en richting bestemmende van het leven van al die menschen? Is de apostel niet overdreven? Spreekt hij niet te groote woorden? En het is lang niet mis, wat hij er van zegt. Hij spreekt van overheden; dat zijn engelen, die commando's geven. Hij heeft het over machten; dat zijn engelen, die georganiseerde uitvallen doen. En over geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw; dat zijn engelen, die de wereld in den mist zetten. En tenslotte van geestelijke boosheden in de lucht; dat zijn engelen, die de wereld inspireeren tot het kwade.

Wij kunnen den apostel dan ook alleen begrijpen, wanneer wij kinderen des lichts zijn, gestadig zoekende het aangezicht van onzen hemelschen Vader. Wij leven dan onder de ruime horizonten van Zijn wereld, en in het licht van Zijn gunst. Wij werken dan in de wereld onder een geopenden hemel om Zijn wil te doen, opdat Zijn koninkrijk kome. En wij verwachten dan naar Zijne belofte een nieuwen hemel en een nieuwe aarde.

En juist als wij dat doen moeten wij aandoen de geheele wapenrusting Gods. Wij kunnen dan weten dat het offensief dezer helse samenrotting tegen ons gericht is.

Maar hoe dan, zal iemand vragen. Wij ont-

moeten toch alleen maar menschen in deze wereld? Wij spreken met hen. Wij lezen hun kranten. Wij weten wat zij willen, enz.

Juist, en nu kom ik ook, waar ik zijn wil. Want de menschen, onze medemenschen, met wie wij dagelijks omgaan, spreken vandaag van en schrijven over wederopbouw en herstel, van vernieuwing en restauratie. En zij spreken een schoone taal. Want zij zeggen, dat wij als vernieuwde menschen — vernieuwd door het lijden en de ondervonden verdrukking — de handen moeten ineenslaan om onze steden te herbouwen, ons volk uit zijn vernedering op te richten, en onze kinderen een nieuwe toekomst te bereiden. En wanneer wij nu den strijd alleen maar hadden tegen vleesch en bloed, dan was dit alles zoo erg niet. Want de menschen bedoelen het goed. Zij meenen hun enthousiaste artikelen. Zij schrijven met innerlijke ontferming bewogen over de ellende. Zij zijn heilig overtuigd, dat wij allen kunnen meewerken aan deze taak. De menschen, fel bewogen door het lijden en het verdriet, hartstochtelijk beziel voor het groote ideaal van een nieuwe wereld, zij weten niet, dat zij staan onder den macht van den Satan, dat zij geaspireerd worden door de geestelijke boosheden in de lucht. Als gij het zoudt zeggen, zouden zij U uitlachen, of zeer boos worden. Neen, de menschen zijn, vanwege Gods weerhouding, nog niet totaal bedorven. Zij zijn nog niet duivelsch geworden. Maar Paulus zegt: Wij hebben den strijd niet tegen vleesch en bloed. Dan was het zoo erg niet! Maar tegen die helse congregatie in de lucht. Want dat wil de Satan wel, een vernieuwde mensch uit kracht van deze wereld zelf. En hij wil ook wel een eenheid van zulke vernieuwde menschen om een nieuwe wereld te stichten. Hij weet immers heel goed, dat zulks uitloopt op een nieuwe catastrofe. Zulk een vernieuwing breekt toch niet, de macht dezer helse geesten in de lucht, deze vernieuwing voert toch niet uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, waarin alleen paradijzen bloeien, en het geboomte des levens staat, en de mensch met eer en heerlijkheid gekroond wordt. En zien wij nu alleen maar menschen, enthousiaste, met idealen bezielde menschen, dan zijn wij verloren. Wij komen dan in de macht van den Satan. Want wij moeten ook nu zoeken het aangezicht des Vaders in Christus. Wij weten dan, dat alleen hij, die werkt uit een waar geloof, naar de wet Gods, Hem ter eer, vernieuwd is en wordt naar het evenbeeld Desgenen, die hem geschapen heeft. En alzoo vernieuwd, kunnen wij medewerken aan den opbouw onzer steden, en het herstel van het gebroken leven. Wij doen het dan niet uit den geest dezer wereld, maar uit den geest van Christus, die weende over Jeruzalem, en met innerlijke ontferming bewogen was over deze wereld, en de oorzaak van onzen honger en kommer n.l. de zonde wegnam, en ons alzoo uit de duisternis bracht tot Gods wonderbaar licht, waar het alles van den vrede bloeien gaat.

Vandaag juichen de demonen over de vernieuwingsgedachte, die haar tienduizenden verslaat ook in de kerk. Het is de synthese, die het leven der kerk bederft. En daarom zullen wij luisteren naar het vermaan van Paulus: „Doet aan de geheele wapenrusting Gods". Kinderkens trekt haar aan. Gij ontkomt dan aan de listige omleidingen des Satans. Gij behoudt dan te allen tijde de glorie van het verlorene leven. En gij staat niet machteloos. Met de wapenrusting Gods bekleed, doet gij een wonderlijke ontdekking. Dat gij de hel kunt overwinnen, en den Satan van Uw lijf kunt houden.

In de wapenrusting Gods heeft David den vijand verslagen en men zong van hem, dat hij zijn tienduizenden versloeg in den naam des Heeren. En deze wapenrusting van David is in Christus nog schooner, nog sterker, nog veiliger geworden. En gelooven in Hem, dat is haar aantrekken. Want de wapenrusting Gods, dat zijn alle weldaden, die Hij voor Zijn volk verdiend heeft. Trekt haar aan, en gij alzoo kunt de tienduizenden verslaan, heel die helse samenrotting in de lucht ook gelegerd boven de plaats, waar gij woont en werkt en menschen ontmoet en kranten leest.

Wie komt nu vandaag zonder wapenrusting op straat?

Het is levensgevaarlijk voor elk kind des koninkrijks.

A.

v. d. B.